

440Clàssica&Jazz | Oriol Pérez Treviño | Actualitzat el 07/02/2022 a les 17:40

Correcta Pikovaia Dama

Crònica d'Oriol Pérez Treviño de la representació de l'òpera de Txaikovski al Liceu

Moment de l'estrena de Pikovaia Dama al Liceu | Antoni Bofill

GRAN TEATRE DEL LICEU. TEMPORADA 2021-2022. **Piotr Illich Txaikovski**: *Pikovaia Dama*.
Escenografia: William Orlandi. Direcció escènica: Gilbert Deflo.

Solistes vocals: **Cor i Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu** i altres.

Direcció: **Dmitri Jurowski**.

Dimecres, 2 de febrer de 2022

El Gran Teatre del Liceu ha prosseguit la seva temporada 2021-2022 amb una reposició de la producció de la meravellosa i extraordinària òpera *Pikovaia Dama* (*Dama de Piques*) de **Piotr Illich Txaikovski** (1840-1893). Estrenada el 7 de desembre de 1890 al Teatre Marinski de Sant Petersburg, aquest títol, amb llibret del germà del compositor Modest Txaikovski, ha servit per ratificar una realitat que, massa sovint, semblen perdre de vista. Aquesta és que **Txaikovski** és, possiblement i per damunt de tot, un profund home de teatre, un veritable compositor d'òperes. Immens.

I una bona ratificació d'això que dieam ha estat la reposició d'una producció que ja s'havia pogut veure, per darrera vegada, al mateix Liceu el juliol del 2010. Onze anys després, l'escenografia de William Orlandi i la direcció d'escena de Gilbert Deflo ratifica el seu excel·lent treball escènic on, per sobre de tot, ens podem adonar de l'escrupulós respecte d'aquests pel sentit musical i dramàtic de l'òpera txaikovskiana. Sense voler caure en els estèrils exercicis d'algunes

crítiques on han carregat les tintes per ser una escenografia 'alla antica', el veritablement important és com aquesta funciona perfectament i està disposada com un element d'acompanyament per a l'espectador per a una millor comprensibilitat d'una tragèdia romàntica en tota regla.

Cal dir-ho quan abans millor. Agradi o no agradi l'estètica classicista d'Orlandi i Deflo, el cert és que aquesta s'erigeix en una lliçó mestra de com una direcció es posa al servei d'una dramaturgia, cosa que malauradament ha acabat esdevenint una rara avis en els teatres d'òpera dels nostres dies. Un element, però, que ha estat tan sols correcte ha estat la direcció musical de **Dmitri Jurowski** que sense ser res de l'altre món, o fins i tot mancada de més incisivitat, dramatisme i expressivitat, no és menys veritat que ha sabut trobar l'equilibri entre la massa orquestral i un estol de cantants que ha sabut assolir també un destacat equilibri vocal interior entre ells d'una manera exemplar.

Òbviament ens hem de referir al voluntariós i entregat Hermann de **Yusif Eyvazov** que sense disposar d'un instrument vocal gaire interessant ha acabat donant caracterització i convenciment al protagonista d'una òpera que les ciències musicals no han dubtat a identificar amb el propi **Txaikovski**. Entregades i meritòries les prestacions d'un **Cor del Gran Teatre del Liceu** amb unes intervencions de pell de gallina al tercer acte amb un cor final afincat de ple en la tradició del cant ortodox, tampoc ens podem deixar per alt la sempre competent participació del **Cor infantil VEUS - Amics de la Unió de Granollers** que dirigeix **Josep Vila i Jover**.

D'aquesta manera la direcció artística del Gran Teatre del Liceu ens ha possibilitat poder escoltar un títol d'un compositor que, al llarg de la seva vida, va arribar a compondre fins a onze títols, des d'*Undina* (1869) fins a *Iolanta* (1892). Llàstima, però, que sempre ens acabem quedant en l'òpera que es representa aquests dies al Liceu o amb *Eugene Onegin* (1879). Tan de bo el correcte i equilibrat resultat assolit esperoni als responsables artístics a atrevir-se a programar algun altre títol d'un compositor que va compondre tantes òperes com el mateix **Vincenzo Bellini** (1801-1835). De moment, però, hem tingut una correcta *Pikovaia Dama*.